

JEŽKOV ROD

Šolsko glasilo 2024/2025

OŠ Koroška Bela Jesenice

KAZALO

NARODNA ZAVEST.....	4
PROSTOVOLJNO DELO Z NAJMLAJŠIMI UČENCI.....	4
RAZREDNI GRBI.....	5
ŠOLSKA SKUPNOST.....	5
ČEBELARSTVO.....	6
ČUDEŽNA PRAVLJICA - ČUDEŽNA SKODELICA.....	8
MLADINSKI FANTAZIJSKI ROMAN: LISIČJA LUNA - NADALJEVANJE.....	9
BAJKI.....	11
VOLKODLAK.....	11
SREDOZIMKE.....	11
PRIPOVEDKE.....	12
TAKO ALI TAKO MORAMO RAZMIŠLJATI, ZAKAJ TOREJ NE POZITIVNO.....	12
ZAKAJ IMA METULJ PISANA KRILA.....	13
NA DUNAJU PREPROST KMET PREMAGAL BRDAVSA.....	14
ZMAGA NAD BRDAVSOM.....	14
KAKO JE NASTALA MEŽAKLA.....	14
JAZ, MARTIN KR PAN.....	15
KAKO JE NASTALO BLEJSKO JEZERO.....	16
BAJKA KAJ SE JE TISTEGA USODNEGA DNE DOGAJALO KIKLOPU POLIFEMU.....	17
BASNI.....	17
ILUSTRACIJA BASNI MRAVLJA IN MUREN.....	17
BASEN LISICA IN PTICA.....	18
KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE, SAM V NJO PADE.....	19
SMEH JE NAJBOLJŠI TRENING TREBUŠNIH MIŠIC.....	20
NEREŠEN PRIMER.....	21
PRIMER 89571.....	21
PESMI.....	23
MOJ KRAJ.....	23
PESMI SEDMOŠOLCEV.....	24
SPOMIN IN OPOMIN.....	26
LIKOVNA PESEM.....	27
ZDRAVLJICA.....	28
MALI PRINC SE VRNE.....	29
SREČANJE Z MALIM PRINCEM.....	31
PRIMOŽ TRUBAR.....	32
SREČANJE NA PLESU.....	33
AKROSTIHI.....	34

NADALJEVANJE ODLOMKA DESETEGA BRATA.....	35
IZBRANI LIKOVNI IZDELKI UČENCEV.....	37
TUJEZIČNA PRILOGA.....	38
MY FUTURE INVENTION.....	38
HOROSCOPE 2025.....	39
A DESERTED HOUSE AT THE END OF THE STREET.....	40
MARVELS AND ODDITIES AROUND US.....	41
SIXTH GRADERS DESCRIBED THEIR IMAGYNARY SET LET'S FIND OUT WHO THEY'VE TURNED INTO!.....	42
NINTH GRADERS WROTE SOMETHING ABOUT THE AZTEC CIVILIZATION.....	44
RAZVEDRILO.....	45
KRIŽANKA.....	45
LABIRINT.....	46
OSMEROSMERKA.....	47

Šolsko glasilo predmetne stopnje Veliki Ježkov rod Osnovne šole Koroška Bela Jesenice

Uredila Mojca Kavčič

Oblikoval Janko Noč

Mentorice literarnih besedil Barbara Ahačič, Mojca Kavčič in Tamara Šterk

Mentorici angleške priloge Barbara Ahačič in Mateja Arh

Mentorica likovnih izdelkov in naslovnice Katja Operčkal

Naslovnica Zala Novak 7. a

Zadnja stran Zala Novak in Hana Operčkal 7. a

Razvedrilni kotiček Mojca Kavčič

Naklada 280 izvodov

NARODNA ZAVEST

Narodna zavest zame pomeni, da se zaveš, kateri državi pripadaš in da si na to ponosen. Ponosen sem, ko lahko svojo državo zastopam v košarkarski ekipi. Z veseljem povem, od kod prihajam, ker živim v čudoviti državi z enimi najboljšimi športniki na svetu in čudovito pokrajino in kraji. Priporočil bi turistom, da si jo ogledajo, ker čeprav je naša država zelo majhna s samo dvema milijonoma prebivalcev, je prečudovita.

Ponosen sem, ko grem gledat tekmo naše košarkarske ekipe Slovenije in vse igralce, ki jo zastopajo. Lahko jih gledam v živo ali na televiziji, kajti sem velik gledalec Slovenije v vseh športih, v katerih nas športniki zastopajo na olimpijskih igrah. Največ pa gledam košarko in navijam tudi za druge ekipe, ki niso slovenske.

Lenart Pekolj, 7. b

PROSTOVOLJNO DELO Z NAJMLAJŠIMI UUČENCI

Ježkovi prostovoljci (mentorica Bernarda Hribar)

V prostem času delam kot prostovoljka v učilnici prvih razredov. Majhnim otrokom pomagam pri učenju in domači nalogi. Čas mojega prostovoljnega dela je od 12.45 do 13.35. Po navadi se igramo enko ali igro spomin, jih pa tudi učim o pomembnih stvareh, ki jim lahko pridejo prav v življenju.

Med našo igro jih učim, kako biti strpen in kako znati počakati, kako biti pravičen do drugih in – najbolj pomembno – kako se pogovarjati in družiti med seboj. Učim jih, da pospravijo za seboj po igri in se zahvalijo. Učenje takih stvari je zelo pomembno, se pa trudim, da jim jih čim bolj zabavno predstavim skozi igro.

Fantje se igrajo z menoj enko, včasih tudi pantomimo, ampak največ se pogovarjamo o Tik Toku in drugih svetovnih trendih. Z dekletki se pogovarjam o svojem življenju in obnašanju. Tudi rišemo skupaj. Če česa ne razumejo, vprašajo učiteljice ali mene. Jaz jim razložim in pokažem.

Otroci so zame najlepše darilo, ki ga lahko človek lahko dobi. V njihovih rokah je naša in vaša prihodnost. Včasih so naporni, ampak so še majhne duše, ki še ne vedo, kako živeti in kaj vse jih čaka. Zato smo mi starejši tukaj, da jim pokažemo pot in jim pomagamo skozi to.

Pri prostovoljnem delu se naučiš, kako biti strpen in kako delati v ekipi.

Edvina Abdić, 9. a

RAZREDNI GRBI

Pri predmetu DKE so učenci kreirali razredne grbe (mentorica Mojca Žumer)

7. a

7. b

7. c

ŠOLSKA SKUPNOST

Šolsko skupnost sestavljajo predstavniki različnih razredov, ki so bili izvoljeni za to funkcijo. V letu 2024 in 2025 smo se udeležili kar nekaj dogodkov, kot je na primer bil obisk starostnikov, obisk društva Žarek na Jesenicah. Pomagali smo pri sprejemu prvošolčkov v šolsko skupnost ter izdelovali kazalke za prvošolčke, ki se bodo vpisali na našo šolo. Trenutno pa se ukvarjamo z organizacijo pustnega torka. Pred nami je še veliko nalog, predvsem pa veliko pogovorov o aktualni problematiki in iskanju rešitev.

Lepo nam je bilo v domu starostnikov Franceta Bergelja, kjer smo starejšim občanom polepšali dan. Prinesli smo jim domače spečene pogačice, piškote in suho sadje. Pogačice smo skupaj v šoli oblikovali in spekli ter lično zavili. Vsakemu smo namenili tudi lepo misel.

Poleg hrane pa smo skupaj z njimi peli, plešali in se pogovarjali. Ker je naš obisk bil prekratek in ker so nas bili starostniki zelo veseli, v prihodnosti načrtujemo še en obisk za dlje časa. Nameravamo pripraviti cel program, saj so si starostniki tega zaželeli.

V društvu Žarek smo se najprej poučili o tem, kaj to društvo sploh nudi in kako deluje. Potem smo nekaterim otrokom pomagali pri učenju in nalogi. Na koncu pa nas je dočakala še nagrada, steklenica z njihovim znakom, ter kratka zabava.

Kot vsako leto smo se pridružili tudi pri sprejemu prvošolčkov. Lani smo jih sprejeli v šolsko skupnost s kratkim nagovorom in s slavnostnim sprejemom skozi most rok. Letos pa smo zanje izdelovali kazalke, ki jih bodo prejeli ob vpisu v prvi razred. Letošnje leto veliko delamo na tem, da se povezujemo z lokalno skupnostjo ter spoznavamo, kaj vse v našem lokalnem okolju obstaja in čemu služi. Prav tako pa se veliko pogovarjamo o problemih, dajemo svoje pripombe in iščemo skupne rešitve.

Želimo si, da bi bili v prihodnosti večkrat slišani, saj imamo pogosto kar dobre zamisli. Radi bi pa tudi, da se nam kdaj na teh skupnih sestankih pridruži tudi ravnateljica.

predstavnica 7. b razreda, Zoja Kogoj Pervanja

(mentorici Mateja Arh in Veronika Križaj)

ČEBELARSTVO

Na šoli imamo že tretje leto postavljen šolski čebelnjak. V njem je enajst panjev različnih lastnikov. Čebele so pozimi bolj »lene« in več spijo, zato čebelarji z njimi v tem letnem času nimajo veliko dela. Čebele so najbolj dejavne spomladi in poleti. Pravi čebelar mora poskrbeti, da čebele niso lačne in žejne. Če bo zanje pravilno skrbel celo leto, bo od njih dobil veliko medu. Pozimi čebele potrebujejo precej miru, v februarju pa so najbolj pogumne čebele že pokukale iz panja. Videli smo, da je preživelo vseh šest čebeljih družin.

Pri čebelarstvu smo izdelovali vazelin iz čebeljega voska, žičili smo satnike, vtapljali satnice, pekli medenjake, sušili jabolka ...

Izbirni predmet čebelarstvo letos obiskuje deset učencev, osem pa jih hodi k čebelar-skemu krožku. Marca bomo prvič pokukali v panj, oblečeni v čebelarske obleke za zaščito in z vsem potrebnimi čebelarskim orodjem. Pogledali bomo, če ima vsak panj matico in hrano.

Ocenili bomo številčnost čebelje družine in očistili dno panja. V aprilu in maju se bodo čebelje družine tako okrepile, da bomo ob lepem vremenu v juniju stočili prvi med. med počitnicami bodo čebele odšle drugam, da ne bodo nagajale sosedom. Septembra se bodo skupaj z nami vrnile v šolo.

Mladi čebelarji

(mentor Milan Hlade)

ČUDEŽNA PRAVLJICA - ČUDEŽNA SKODELICA

Nekje za sedmimi gorami je živel reven kovač. Delal je noč in dan, pa je komaj zaslužil dovolj denarja za svojo družino. Imel je ženo in tri otroke. Najstarejši je bil že dovolj star, da bi delal, zato se je pridružil očetu v delavnici. Oba sta zelo trdo delala, a kljub temu so bili revni. Nekega dne je prišla mimo neka gospa in jima rekla, da če ji bosta naredila čudežno skodelico, bodo postali bogati in jim nikoli ne bo več treba skrbeti zaradi denarja.

Oče se je zasmel, češ da to ni možno. Sin pa je bil radoveden in je hotel poskusiti. Delal je noč in dan, a mu ni uspelo. Poskusil je še srednji sin. Tudi temu se je poizkus pone srečil. Potem pa je poskusil še najmlajši sin. Vedel je, da mu verjetno ne bo uspelo, ampak je bilo vredno poskusiti. Ugotovil je, da čudežne skodelice ne more narediti brez čudeža. Šel je k ribniku, ob katerem se je igral kot otrok. Skočil je noter in našel veliko školjko. Hotel jo je uporabiti, ampak mu je rekla: »Pusti me, prosim! V zameno ti dam moj čarobni biser!«

Sin jo je spustil in dala mu je ogromen biser. Šel je nazaj v delavnico in začel obdelovati biser. Pretrd je bil za obdelavo in mladenič je videl, da je okoli bisera še ogromen oklep. Vsega skupaj se je naveličal in biser zalučal na tla. Oklep se je razbil in notri je bila lepa porcelanasta skodelica. Nesel jo je do starkine hiše, a nje ni bilo doma. Povsod jo je iskal in končno jo je našel na tržnici. Starka je rekla, naj obdrži skodelico. Skodelica je rekla: »Daj me v izložbo trgovine nasproti ceste in videl boš čudež.« Dal jo je, kamor mu je rekla in šel domov spat. Zjutraj se je zbudil v razkošni vili z najlepšim pohištvom in najboljšo hrano in najlepšo ženo.

Zala Valentina Kristan 6. b

Mladinski fantazijski roman Lisičja luna – nadaljevanje

Ko so prispeli k Zoji domov, je njena mama vse toplo sprejela v hišo, a je bila malo zmedena. Zanimalo jo je, kako je Zoja dobila toliko prijateljev v enem šolskem dnevu. Zoja ji je vse razložila, a se ji je mama le smejala, saj ji ni verjela. Pojedli so večerjo in čas je bil za veliko vprašanje.

»Ali lahko Artur ostane pri naju za nekaj časa?« je preskočila k bistvu Zoja. Mama je bila brez besed. »Od kod ti pa zdaj to?« je vprašala. Zoja je razložila Arturjeve družinske težave in da je sploh ne bo motil, saj bo šel sam v šolo. Njena mama je na srečo razumevajoča in je tudi sama preživela težavno otroštvo, zato se je strinjala. Ko so se dogovorili, sta se Benjamin in Sofija zahvalila in odšla domov.

Zoja in Artur sta se vedno bolj zблиževala in sčasoma sta postala par. Vedno več sta se družila in Zoja je vse manj in manj časa posvečala šoli. Mamo je to zelo skrbelo, Zoje pa ne. Vedno slabše ocene je dobivala, a temu ni posvečala pozornosti, saj se je približevalo nekaj pomembnega.

Zojin rojstni dan. Tega se je veselila že dobra dva meseca. Na srečo je imela zdaj vsaj prijatelje, ki jih lahko povabi na zabavo. A Zoji so se zdele zabave preveč otročje, zato je mama predlagala, da bi šli v kino. Slavljenci je bilo to všeč in je idejo sprejela. Sedaj so morali izbrati samo še film. Zoja je hotela romantičnega, Benjamin animiranega, Sofija pa je z nekaj tretjega mislila grozljivko. In tako so se začele rojstnodnevne težave.

Začeli so se prepirati. Zoja je trdila, da bo izbirala ona, saj je slavljenka. Sofija je vztrajala, da ona izbira, saj je Zojina najboljša prijateljica, Benjamin pa, da on izbira, ker je najmlajši. Artur pa je samo sedel v kotu in se smejal, ker je vedel, da s tem ne bodo nikamor prišli. Sprli so se 'do smrti' in šli vsi domov. Vsi so bili jezni drug na drugega, Zoja pa še na Arturja, ker se ni postavil na njeno stran v prepiru. Zaklenila se je v sobo in kuhala mulo. Artur se je poskušal pogovoriti z njo, a mu ni uspelo. Čez nekaj časa je Zoja ugotovila, da ne more preživeti rojstnega dne brez prijateljev. Povabila jih je, da bi šli gledat komedijo Butec in butec. Spet so se spoprijateljili in ugotovili, da se že dolgo niso tako zabavali.

Bližal se je konec šolskega leta in Zoja se ni menila za svoje ocene. Ko je nastopil zadnji šolski dan, je bila Zoja v šoku. Prišla je v šolo vesela, da bo končno končala osmi razred. Najprej so imeli poseben sprejem devetih razredov in Zoja si je že predstavljala, kako bo tudi ona naslednje leto hodila po dolgi rdeči preprogi. Ko se je zbudila iz svojih misli, so bili ravno na vrsti osmi razredi. »Amina, Bojan, Cvetka! ... Uroš, Veronika! In še zadnja učenka Zoja!« Zoji so se tresla kolena, a je zbrala dovolj moči, da se je sprehodila do razredničarke.

Ko pa je pogledala v spričevalo, bi jo skoraj kap zadela. Začne tiho brati: šport – tri, matematika – ena, biologija – ena, slovenščina – ena ... Zahvali se učiteljici in v solzah steče domov. »Kako bom povedala mami? Kako bom sploh nosila to breme? Kaj se mi je zgodilo? Kako bom sploh živela sama s sabo?« se je pletlo kup vprašanj po glavi. Sklenila je, da mami ne bo povedala. Kje pa! Saj ji še v oči ni mogla pogledati. Videla je hišo, v kateri je kuhala njena mama. Čez nekaj časa pa je videla nekaj še bolj nenavadnega. Ta hiša je bila v čisto drugačni okolici kot njen dom. Na strehi je bil ujet Brez imena.

Mislila si je: »Tokrat ga moram rešiti.« In vse se je spet ponovilo. Splezala je na streho, nato na drevo in padla dol. Ni mogla verjeti svojim očem, kajti ujel jo je rogati ptič. Razložil ji je, da se drugi varuhi s tem tudi malo ne strinjajo, ker reka teče v eno smer, ampak je to edini način, da rešijo tabor in čarobni gozd. Injami je umrla in od takrat nimajo vodje. Vse je v razsulu, živali se vračajo nazaj, otroci prehajajo v svet živali in cel tabor je uničen. Edini način, da to popravijo, je, da dobijo novega vodjo, ki mora biti Zoja. Ona se ni strinjala, a je vedela, da se je vse to zgodilo zaradi nje. Vedela je, da mora to popraviti. Odnese jo je v gozd in ji dal Injamino piščalko. Zapiskala je in vse se je popravilo. To je pomenilo, da je Zoja tista, ki mora biti naslednji vodja tabora.

Zala Valentina Kristan, 6. b

BAJKI

Volkodlak

Na Poljanah je živel prav prijazen fant.

Žiga je bil podnevi prav prijazen fantič, ki je vsem pomagal in jih razveseljeval. Noben nikoli ni ugotovil, kje je Žiga, ko sonce zai-de in kje živi. Nekaj ljudi je govorilo, da je volkodlak in da živi v votlini v gozdu, ker so mu zvečer sledili, a ti se nikoli več niso vrnili. Nekega dne je Žiga spoznal deklico Milevo in se zaljubil vanjo. Deklico ja vsak dan očaral, prinesel ji je šopek, ji pel pesmi in igral na orglice. Vsakič, ko ga je Mileva povabila na večerjo, je rekel, da ne more priti. Mileva mu je nekega večera sledila in opazila je, da gre v gozd. Ko sta prišla do votline in se je deček spremenil v volkodlaka, se je Mileva ustrašila in to je volkodlak slišal. Skočil je iz grmovja in nehote ubil Milevo. Ko jo je videl mrtvo, je postal žalosten in je odšel k robu prepada, se vrgel dol in ubil.

Vsi, ki so poznali Žiga in ne volkodlaka, so bili zelo žalostni.

Taja Filipaj Cindrič, 7. b

Sredozimke

Sredozimke so živele v Sredozemlju. Imele so rjavo kožo in bele spletene lase, pokrite so bile z modrimi haljami.

Sredozimke so se pojavili v sredini zime in če jih je kdo videl, so ga zamrznile. Nekega dne se je na travniku sredi zime pojavil pastir, ki je gnal zimske ovce v dolino. Sredozimka, ki je plesala po snegu, ki si ga je sama ustvarila, ga je ugledala in se skrila za ogromno skalo. Nekaj časa ga je gledala in bil je tako lep kot zrel pomladanski cvet. Ko se je pastir vračal domov, je vila gledala za njim in vsako noč, ko je pastir spal, ga je milo božala in gledala. Pastir je čutil mehke dotike vile, a ni vedel, kdo je, zato je naredil načrt. Usedel se je na stol in se delal, da trdno spi. Vila je prišla do njega in ga začela milo božati in gledati kot vsakič. Pastir je odprl oči in vila ga je refleksno zamrznila.

Od žalosti, da je ubila pastirja, se je Sredozimka spremenila v kapljico vode. Pastir je postal led in se spomladi stopil. Sedaj pastir in Sredozimka mirno in zaljubljeno plujeta nekje v rekah.

Zoja Kogoj Pervanja, 7. b

PRIPOVEDKE

Tako ali tako moramo razmišljati, zakaj torej ne pozitivno?

Saj poznate zgodbo o kralju Matjažu, kajne? No, verjeli ali ne, ta zgodba je resnična! Ne, resno mislim, ne šalim se!

Nekega dne (ne spomnim se točnega datuma) sem si rekla: »Daj, naredi izziv – speci si najboljšo torto na svetu!« Pa sem šla v trgovino po sestavine. A za čuda je bila trgovina zaprta. Zato sem šla na avtobus do vseh trgovskih središč, pa nikjer sreče. Ko sem že skoraj obupala, sem se odpravila na Koroško, kjer sem dobila tiste uboge sestavine. Ko sem šla na avtobusno postajo, sem se razgledovala po okolici – videla sem prečudovit gozd. Zagotovo bom šla kdaj na sprehod vanj.

Ko sem prišla domov, sem se lotila peke. Zelo dobro mi je uspela! A ko sem jo dala v škatlo, da bi jo nesla na mizo in jo potem podarila kot presenečenje, mi je – tristo kosmatih medvedov – padla na tla. Od čiste jeze sem zakričala! Kako sem lahko tako štorasta ravno zdaj! Rekla sem si, da bi lahko bilo dobro, če bi šla na sprehod na Koroško. In res, čez čas sem se znašla ravno tam (šla sem na avtobus).

Med sprehajanjem sem zagledala votlino. Iz čiste radovednosti sem pokukala vanjo. In kaj sem zagledala? Kralja Matjaža, ki se je prebujal! Ko me je zagledal, mi je očitno v očeh prebral, da me tare jeza. Poklical me je k sebi in mi rekel, naj mu povem, kaj je bilo. Prijazen ta kralj, sem si rekla.

Ko sem mu vse razložila, mi je rekel: »Pridi, mi boš pokazala to tvojo nezgodo.«

Avtobusa ni bilo, kralj pa me je ves čas spraševal, kaj za vraga je sploh to. Po debeli uri čakanja sva se odločila, da greva peš. To bo dolg sprehod.

Med sprehodom sva naletela na peka, ki je bil istega razpoloženja kot jaz. Kraj Matjaž ga povpraša: »Kaj te tare, dobri mož?« »Pečica se mi je pokvarila in imam polno zažganega kruha! Nihče ga ne bo hotel kupiti!« Matjaž odgovori: »Pa nehaj se sekirati, za eno uro pojdi v gozd in boš videl, da bo bolje.« Pek se je zahvalil in odšel. Ko sva še nekaj časa hodila, nama je naproti prišel obupan umetnik. Tega je kralj vprašal isto kot peka in umetnik je odgovoril: »Nimam navdih! Želim naslikati nekaj veličastnega, nekaj navdihujočega, nekaj ...!« »Pojdi za eno uro v gozd in boš videl, da bo bolje!« Slikar se je nasmehnil in odšel.

Ko sva prišla do mojega doma, sva zagledala soseda, ki je glasno vzdihoval. Kralj se je pomenil z njim in izvedel, da mora sosed napisati članek o pravljичnem liku, pa ne ve, o kom. Kralj mu je odgovoril isto kot peku in slikarju. Sosed se je strinjal in odšel. Kralju Matjažu sem pokazala svojo polomijo in on se je zasmel. Smeji se mi! Kako grdo! In potem jo je poskusil. »Mmmmm, dobra je!« Tako sva jo vso zmazala in bila je res najboljša torta na svetu.

Kmalu so na vrata potrkale tri pesti. Bili pek s piškoti v obliki kralja Matjaža. Očitno je popravil pečico. Slikar je prinesel sliko modernega kralja Matjaža, ki je bila zelo veličastna in navdihujoča, sosed pa je prišel z zgodbo o kralju Matjažu, ki bo zagotovo privabila veliko bralcev. Vsi so v en glas rekli: »Hvala ti, kralj Matjaž!«

Tako je le on, sam kralj Matjaž, raztrosil dobro voljo.

Ups, napisala sem čisto nekaj drugega!

Klara Avsenik, 7. c

Zakaj ima metulj pisana krila

Včasih, ko so metulji šele nastali, so imeli bela krila. V naravi ljudje niso bili pozorni nanje, saj so menili, da so druge živali lepše od nekih »majhnih ptic« z belimi krili. Mislili so, da metulji ne naredijo nič dobrega, samo prinesejo škodo drugim. Enkrat je živel fant, ki je imel zelo rad vse različne živali in tudi žuželke. Vse so se mu zdele lepe in čudovite. Velikokrat jim je dal hrano in jim pomagal. Enkrat se mu je na roko usedel metulj. Fant ni poznal te žuželke, zato jo je šel pokazat staršem. Vprašal jih je, če jo poznajo. Starši so mu rekli, naj pusti metulja, ker ni lep in prinese smolo. Fant je bil zelo žalosten, da te žuželke drugi ne marajo, zato ji je želel pomagati. Šel je k različnim rožam in se odločil, da bo z vsake rože nabral cvetni prah. Tako je naredil in nato ga je potresel po metuljevih krilih. Tako je pomagal različnim metuljem in vsakič je vzel različne barve, da bi bil vsak metulj drugačen. Sčasoma so metulji že sami znali narediti sebi barvna krila in tako na tem svetu ni več veliko metuljev z belimi krili.

Serafyma Krasniewich, 7. b

Zakaj ima metulj pisana krila

Precej let nazaj je v Sloveniji živelo mnogo brezbarvnih metuljev. Bivali so na travnikih. Nekega dne so ljudje po travnikih posadili lepe pisane rože. Kmalu zatem so se tja preselili metulji. Pili so sočen pisan nektar in čez nekaj časa so njihova krila začela postajati pisana. Kmalu zatem so pristali v časopisih po vsem svetu tako, da so ljudje začeli spreminjati travnike in metulji so se začeli naseljevati po vsem svetu.

Še dandanes imajo metulji pisana krila s pomočjo pisanih rož.

Taja Filipaj Cindrič, 7. b

Zakaj ima metulj pisana krila

Vsakdo se kdaj sreča z metuljem. Nekaterim prileti na roko, nekaterim pa le v bližino. Vsi se sprašujejo, zakaj ima metulj pisana krila. Ljudje mislijo, da je to zaradi svetlobe, a to še zdaleč ni res. Resnica je taka. Vsaka barva nekaj pomeni. Če vidiš, da mimo tebe leti rumen metuljček, pomeni, da bo sonce posijalo. Če vidiš modrega, pomeni, da bo jasno nebo. Ko prileti siv, pa se bodo nagnetli sivi oblaki. Če vidiš rdečega, pomeni, da se je nekdo tako zaljubil v nekoga, da komaj živi. Če slučajno vidiš črnega, je prišla na svet ena mala nadloga in to je za starše smrt. Ko si na sprehodu in vidiš rjavega metuljčka, pa pomeni, da se je sosedov cucek spet pokakal na tvoj vrt. Ko vidiš oranžnega, pa je nekdo napisal razlagalno pripovedko in jo zdaj končuje.

Neža Sernel, 7. b

Zmaga nad Brdavsom

Na Dunaju Brdavs straši,
pa pride Krpan in se sladko smeji.

Misli, da premagal ga bo;
ko mu stisne roko,
še vedno misli, da zmagal bo.

Brdavs s sekiro zamahne,
ta se v hlod zatakne.
Krpan ga vrže na tla
in s sekiro odreže mu glavo,
da ta pade na tla.

Matevž Mauko, 7. b

Kako je nastala Mežakla

V času, ko so se Slovani še selili, so okoli hodili velikani z veliko grbo na hrbtu. Neka dne sta se dva velikana stepla. Tisti manjši je večjega ukanil in ga spotaknil ter mu zadal zadnji udarec. Nekaj let je telo tam gnilo, dokler ni ostala le še grba, na kateri je začelo rasti rastlinje. Velikanu je bilo ime Mežakel, zato so se odločil grbo klicati Mežakla. Od takrat tale grba zakriva pozneje nastalo mesto Jesenice.

Domen Vovk, 7.b

Na Dunaju preprost slovenski kmet premagal Brdavs

Na Dunaju 1854., četrtek, 15. 7.

Pred nekoliko dnevi je na Dunaj prišel vse-mogočni Brdavs s svojimi podložniki. Premagal je dunajsko vojsko, vključno s cesarjevim sinom. Na koncu so se na dvoru spomnili na Krpana. Ta je z Vrha prišel na Dunaj. Še tisti dan si je iz lipe naredil kij ter si sam skoval sekiro. Ko sta se Brdavs in Krpan pomerila, se je Brdavsov meč zapičil v kij. Krpan ga je na koncu še pospravil, hitro in neboleče. Vsi so bili veseli, cesar je kar zletel Krpanu v objem. Na koncu sta se pogodila za mošnjo zlatnikov in dovoljenje za prevažanje angleške soli. Ste vedeli, da obstaja deset načinov, kako zaslužiti zlatnike? To je le eden od desetih odštekanih načinov, kaj pa ostalih devet? Več o tem na strani 17.

Domen Vovk, 7. b

Obnova Kralja Matjaža, Zala Novak 7. a

JAZ, MARTIN KRPAN

Pozdravljeni, otroci. Sem Martin Krpan, doma z Vrha pri sveti Trojici, če me kdo slučajno še ne pozna. Danes vam bom povedal eno zelo zanimivo zgodbo, ki se je zares zgodila. Govori o meni, zato se je še kako dobro spomnim.

No, neko zimo, ko sem tihotapil sol, mi je naproti pripeljala kočija. Hitro sem kobilico prestavil v sneg, da bi se kočija lahko odpeljala mimo. Ampak kočija se je ustavila in iz nje je pogledal cesar in me vprašal, kako sem lahko s tako lahkoto predstavil kobilico. Odgovoril sem mu, da to ni nič takega. Potem me je vprašal kaj tovorim, saj je vendar videl, da imam na kobilici vreči. Seveda mu nisem mogel povedati, da tihotapim angleško sol, zato sem mu brez pomisleka dejal, da tovorim bruse in kresilno gobo. On pa je seveda malo čudno pogledal in me vprašal, zakaj so potem v vreči. Hitro sem se spomnil in mu dejal, da se bojim, da ne bi od mraza razpokali in da sem jih zato v slamo zavil in v vrečo postavil. Na srečo ni nič posumil in se je odpeljal naprej.

Čez nekaj let je na Dunaj prišel strašen velikan, ki so mu pravili Brdavs. Pobijal je enega moža za drugim. Eden izmed vojakov, ki so ga poskusili premagati, je bil tudi cesarjev sin. Boj med njima se je končal tragično. Takrat pa se je eden od cesarjevih služabnikov spomnil name. Cesar je torej takoj poslal kočijo pome. Prišli so pome in bil sem zelo presenečen. Peljali so me na Dunaj. Tam mi je cesar pokazal orožje. Zame je bilo vse kot ena igračka. Rekel sem, naj mi pokaže, kje je kovačnica in skoval sem sekuro, s katero sem potem posekal lipo in naredil kij. Ta lipa je bila očitno sveta, saj je cesarica omedlela, ko je videla, da sem jo posekal. Meni je bilo čisto vseeno, rekel sem samo, zakaj potem druge niso pokazali, če se jim tako zdi.

Potem sem bil pripravljen na boj. A potreboval sem še svojo kobilico. Preizkusil sem vse konje, ki so jih imeli na dvoru, a noben ni bil dovolj močan, zato sem poslal po svojo kobilico. Zdaj pa sem bil res pripravljen za boj s tem Brdavsom, ki se ga vsi tako bojijo.

Prišel sem na prizorišče dvoboja. Brdavs se je zasmejal in rekel: »Ali je to tisti Krpan, ki so ga poklicali nadme, ki so ga poklicali nadme, tako daleč, tja z Vrha pri sveti Trojici. Kar me zgrabi jeza, ležal boš na zemlji krvav, kakor je sam cesarjev sin in še sto drugih.« Jaz pa odločno: »Ali poprej vendar le pojdem, da tebi vzamem glavo, pa ne zameri, to mi je naročil moj gospod cesar. Pri-di bližje, da si podava roke, nikoli si jih nisva poprej, nikoli si jih ne bova kasneje.«

Ko prideva bližje, si podava roke. Jaz ga kar močno stisnem in mislim, da se je že takrat malo prestrašil. Nato pa se je boj zares začel in že kmalu je Brdavs ostal brez glave.

Cesar mi je za nagrado hotel dati hčerko za ženo, a cesarica ni pustila, meni pa tudi ni bilo ravno do tega. Cesarju sem nato povedal resnico, da sem takrat pozimi tihotapil angleško sol. Minister Gregor se je čisto razjezil in začel govoriti, če vem, da je to prepovedano. Jaz sem brez strahu začel ugovarjati in na koncu sem mu povedal, da ga lahko z eno samo roko vržem čez cerkev svetega Štefana. Cesarja sem prosil za pismo, da bom lahko brez skrbi prevažal angleško sol. Minister Gregor je spet začel nekaj govoriti, cesar ga je ustavil in rekel, da naj gre napisat pismo. Tako sem se poslovil in odšel. Cesar mi je še zaželel srečno pot, minister Gregor pa nič.

Hana Operčkal, 7. a

Kako je nastalo Blejsko jezero

Nekoč je bilka na mestu današnjega jezera vas. Vaščani so bili dobri, prijazni, pošteni. Nekega dne je v mesto prišle čarovnik, ki je bil oblečen kot cigan. Vaščani ga niso lepo sprejeli in mu niso dovolili vstopa v gostilno in kavarno. Čarovnik se je odločil maščevati. Rekel jim je: »Čez en teden se vrnem, a vas ne bo več.« vaščani so se smejali in ga niso vzeli resno.

Čez šest dni so opazili temne oblake nad vasjo, a mislili so si: »Samo dež bo.« Po noči je začelo deževati. Čarovnik je usmeril reke, da so tekle skozi vas. Vse je bilo zelo glasno, a zjutraj ... zjutraj je bilo vse tiho.

Vse je bilo pod vodo razen najvišja točka njihove vasi – bližnji hrib. Čarovnik je prišle pogledat jezero in reke je spet usmeril v pravo smer. Labodi so ga ponesli na edini kraj, ki ni bil pod vodo – na majhen otoček. Poimenoval ga je Blejsko jezero.

Ko se je obrnil, je zagledal otroka. Odločil se je, da bo skrbel zanj. Ko je otrok odrasel, mu je čarovnik povedal resnico o njegovih starših. Še isti dan je začel graditi cerkev v spomin nanje. Čez dve leti je končal.

Tako je nastalo jezero, otok in cerkvica.

Lara Korošec, 7. c

Bajka Kaj se je tistega usodnega dne dogajalo kiklopu Polifemu?

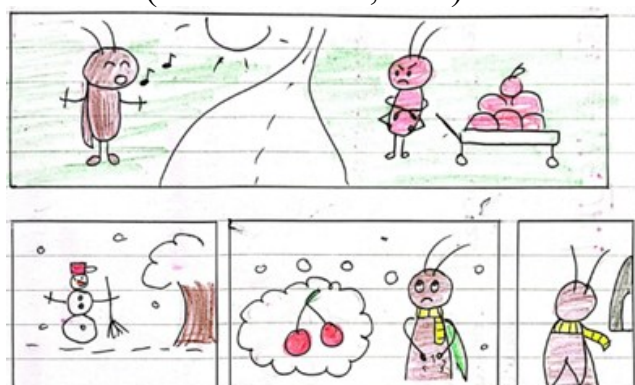
Živel sem lepo in mirno življenje. Kakor vsa-ko jutro sem tudi tisto jutro peljal svoje ovce in ovne na pašo. Ne da bi kaj slutil, sem se celo popoldne potepal po otoku. Ko sem zvečer svoje živali pripeljal v votlino, me je čaka-lo presenečenje: naduti kapitan in njegova po-sadka. Kapitan je takoj začel tečnariti in uka-zovati gostoljubje. To mu je gostoljubje: po-jem mu dva moža. Seveda bi bila boljšega okusa, če bi mesu dodal malo soli in rožmari-na. V glavnem, bili so prestrašeni do konca. takrat so šele videli, kdo je tu glavni. za zajtrk sem pojedel še dva moža, potem pa sem svojo čredo odpeljal ven. Za kosilo sem se vrnil in pojedel dva moža. Bog ve, kaj so mali vrage storili in naklepali v tem času. Ko sem se vr-nil, sem dobil dva moža in odlično vino. Napil sem se in dobre volje zaspal.

Sredi noči se tuleč zbudim. Takoj padem na tla in se kot črv zvijam od bolečin. Našpičen kol imam v očesu! Najraje bi zdrobil kapitana, ga zalučal v skalo, pohabil njegove ude ... Sčasoma je bolečina ponehala. Zjutraj sem iz jame spuščal ovce in ovne ter jih potipal, da se prepričam, da ni zraven ljudi. Še danes se mi včasih sanja in ponavlja vprašanje: kako so prišli ven iz jame? Očitno ne bom nikoli ve-del. Čez kakih petnajst minut slišim grde zmerljivke in besede. Najraje bi jokal, a nisem mogel zaradi očesa. Začnem moliti v upanju, da me bogovi uslišijo: »O, prosim, naj umre-jo, naj imajo nesrečo!« Če se mala hudoba še kdaj prikaže na mojem otoku, se mu ne bo do-bro godilo!

Lara Korošec, 7. c

BASNI

Ilustracija basni Mravlja in muren (Klara Avsenik, 7. c.)

Basen Lisica in ptica

Nekoč je živel lisica, ki so jo vsi klicali tatca.

Bila je zvitá, ampak tudi stara in lačna.

Nekega dne k potočku se odpravi vodo pit,
ko zasliši ptico peti tam gori na drevesu.

Lisici seveda dišalo je to meso, a bila je že
tako stara,

da plezati ni več dobro znala.

Pa izmisli si zvijačo, ki gotovo bo delovala. In
pravi:

»Oh, ptičica prelepa, tvoj glas je tako lep, da
kar zaplesala bi.

In tvoje perje je sijoče kot sonce!«

Ptica pravi: »Najlepša hvala, gospa lisica.

Ampak a niste vi tatca?«

Lisica odgovori: »To so le predsodki, ki jih drugi imajo.

V resnici sem dobrosrčna, a stara in sama.«

Ptica pravi sama pri sebi: »Hm, uboga gospa.«

Lisica ji predlaga: »Kaj ko moja družba bi bila?«

Mimo pride medved godrnjač, ki lisice res ne mara.

»No, no, lisica, kaj se spet poigravaš z nedolžno živaljo?«

Lisica izgovora ne najde, saj je že tolikokrat lagala,

da medveda od tega boli glava.

Ko medved ptičici pove,

kaj se lisica gre,

ptica nemudoma zbeži,

lisica pa od jeze omedli.

In sedaj veste, da lagati ni dobro,

saj hitro se zagovoriš

in samozavest izgubiš,

saj ima laž kratke noge.

Klara Avsenik, 7. a

Kdor drugemu jamo koplje, sam v njo pade!

Bila je huda zima in vse živali so bile v svojih domovih. Pa je volk skuhal tako veliko juhe, da je k sebi povabil zajca in lisico. Oba sta se na povabilo odzvala in že čez deset minut sta bila pri njem. »Sedita, prosim. Jaz pa prinesem juho.«

Usedla sta se. Zajec je lepo pridno čakal, lisica pa ga je grdo gledala. Ni ji bilo všeč, da je zajec volkov prijatelj. Odločila se je, da bo naredila tako, da bo volk za vedno zasovražil zajca. Ko je volk prinesel juho, mu je rekla, da jo je zajec ugriznil v rep. »Zajec! Bodi no olikan!« mu je rekel volk. Zajec je samo žalostno in potrto gledal v tal; ni si upal ugovarjati volku. Pa so pojedli in je volk odnesel umazano posodo v kuhinjo. Lisica volku ni dala svoje žlice in ko je odšel, jo je podtaknila zajcu za hrbet in nato zavpila: »Zajec! Ne kradi žlice volku, to ni lepo!« Volk je pritekel in spet okaral nedolžnega zajca. Ko se je vrnil v kuhinjo, pa je pomislil: »Ne verjamem, da bi zajec to naredil; bolj verjetno je, da je bila lisica.« Nato se je domislil zvijače.

Ko je na mizo prinesel sladico, je videl lisico, zvezano v kotu z lepilnim trakom okoli ust. »Mmmmm mmmmm!« Volk jo je odvezal in lisica mu je hitela razlagat, kako jo je zajec zavezal. »A tako,« je rekel volk, šel do police, na kateri je bila kamera in jo na skrivaj vklopil. »O, vilice sem pozabil! Jih grem iskat.« Ko se je vrnil, je zagledal lisico, ki se je vidno pretvarjala, da hlata za zrakom. »Zajec morilec!« Volk je stopil k polici, vzel kamero in pogledal posnetek. »Ja pa kaj še,« je dejal: »Lisica, si že slišala za pregovor Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade? Da se mi takoj pobereš iz moje hiše!«

Lisica vsa zardela steče iz hiše, volk in zajec pa sta se ji smejala.

Klara Avsenik, 7. c

Smeh je najboljši trening trebušnih mišic

Ko se je Martin Krpan vračal domov z Dunaja, je naletel na veliko železno škatlo, na kateri je z velikimi črkami pisalo ČASOVNI STROJ. »Le kaj ta ČASOVNI STROJ dela tukaj?« se vpraša in iz radovednosti skupaj s svojo kobilico vstopil noter. Kobilica zamahne z repom in po nesreči neko puščico, pritrjeno na krog, na katerem so napisane letnice, zavrti tako, da se ustavi na letu 2024. Časovni stroj se zapre in izgine skupaj z Martinom Krpanom in njegovo kobilico.

»Zapravoljt nazaj!« zavpije Martin. Časovni stroj se trese sem in tja, naprej, nazaj ... Naenkrat pa se umiri. Krpan previdno odpre vrata in pokuka ven.

Znašel se je v najmodernejšem fitnessu. S kobilico stopita ven in gledata divjake, kako se mučijo na raznoraznih napravah. Martin Krpan še nikoli ni videl česa tako prismojenega in se začne na ves glas smejati: »Ha-ha-ha-ha-ha-hi-hi-hi-hi-hi-ho-ho-ho-ho!« Ostalim, ki so v fitnessu vadili, ni bil njegov glas prav nič všeč in so stopili k njemu in ga jezno gledali.

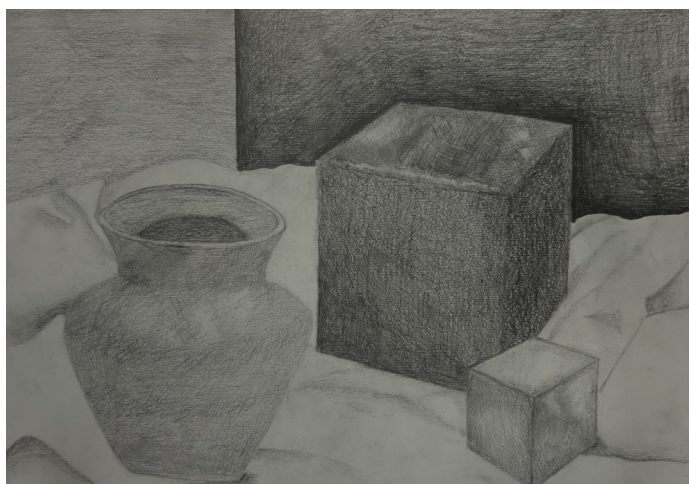
Krpan se neha smejati in vpraša: »Je kaj narobe, vi, ki sami sebe mučite na tej rji?« In se še bolj zasmije. Ko zagleda njihove spačene obraze, pa še bolj. Toliko časa se smeji, da ne opazi, da je že povsem izmučen od smejanja. Potem se umiri in občuti, da je zelo dobro natreniral trebušne mišice, ostali pa, ki so se naveličali smejanja, si že vihajo rokave, da bi ga pretepli. Sledi kratak in boleč boj.

Na koncu vsi, ki so vadili v fitnessu, obležijo na tleh. Eden od njih vpraša: »Kako si lahko tako močan?« Martin Krpan odgovori: »Ha, dobro vprašanje. Prej še nisem bil tako močan, najverjetneje sem se tako okrepil med smehom. Dobro, lepo, da smo se spoznali in se še kdaj vidimo. No, kobilica moja, kje je sedaj tista železna škatla, ki naju je pripeljala sem? Hočem iti domov.«

Kobilica malo povoha in izza neke fitness naprave privleče časovni stroj. Krpan obrne puščico na tisto leto, ko je premagal Brdavsca. Vstopita noter, vrata se zaprejo in izgine ta.

Znajdeta se točno tam, kjer sta našla časovni stroj in gresta lepo domov. Martin pogleda svojo kobilico in ji reče: »No, iz tega sva se naučila dve stvari: to, da nikoli ne vstopaj v časovni stroj, če nočeš videti prismojene prihodnosti in to, da je smeh res najboljši trening trebušnih mišic!«

Klara Avsenik, 7. c

Primer 89571

Danes so me poslali na Prešernov trg, saj imam nov primer. Fant in punca sta se utopila, a kaj, ko nihče ne najde njunih trupel.

Gledam v reko in si predstavljam, kaj je šlo po glavi dragi Urški. Zmoti me moj pomočnik in pove, da so našli še eno pričo z včerajšnjega plesa. Sprehodim se do pretresene punce. Urškinih let in upam, da ne bom dobila iste nerazumljive zgodbe. Vse priče so namreč trdile, da sta plesala kar po zraku, kar gotovo ni res. Verjetno so samo pretreseni. Prisedem k novi priči in jo vprašam: Kako pa ti poznaš Urško? Videti si kar pretresena.« Ne odgovori mi. Joj, uboga punca, verjetno ji je bila Urška blizu. Ponovim vprašanje in jo primem za roko. Takrat odgovori: »Spomnim se ... moškega v črni obleki. Vzel jo je od mene, Urška pa je takoj šla za njim. Ojoj, uboga Urška ... Priklical je nevihto, a veš? A Urška je kljub temu šla z njim na ta prekleti motor!« Na koncu zakriči in spet pade v jok. Našla jo bom. Za vse te, ki za njo jočejo, in za tiste, ki pravijo, da je zlobna.

Noter priteče še en moški, ki je videti zelo jezen. Priteče do mene in me potegne za rokav. »Vi! Policajka! Jaz vam bom povedal malo o Urški! Zlobna je! Čarovnica! Dobila je, kar si je zaslužila!« Drugi ga povlečejo ven, a to mi da misliti. Slišala sem to že enkrat, za povodnega moža, ki vzame ljudi s črnim srcem. Ampak to je samo legenda. Upam. Takoj tečem do knjižnice in poiščem to knjigo. Kje že je? Aha! Knjiga slovenske mitologije! Takoj najdem stran o strašnem povodnem možu. Legendo preberem na glas: »Ob polnoči spustili se bodo črni oblaki in z njimi mož rojen iz vode in smrti. Črno srce plesalo bo z njim. Srce, polno gnusa in groze. Trikrat se bosta zvrtila, preden bosta v Ljubljano zletela ...« Zaprem knjigo in se sesedem.

To zgodbo so mi povedale priče. Vse se uje-ma. Ojoj. To ni navaden umor, to je izpol-njeni rek. Ampak kljub temu sem si obljudi-la, da jo bom našla in to bom tudi naredila.

Dan mine, potem še en, a še vedno nič. Prei-skali smo celo Ljubljano, pa nič. Legendo sem prebrala že stokrat, spet je berem, am-pak ... Čakaj. Tu nekje ...

Maja Mulej, 8. b

Nerešen primer

Par dni nazaj sem dobila zelo čuden klic. Prijatelj mi je povedal, da je neko dekle izginilo.

Bila je Urška. Njo je vsak poznal. Čudno se mi je zdelo, da nobeden ni nič naredil, glede na to, da so jo vsi občudovali in se ji prilizo-vali. Prijatelj mi je povedal zgodbo. Nisem mogla verjeti svojim ušesom. Nek čeden moški jo je prevzel in potem sta poletela in se utopila v Ljubljani. Naročila sem, naj preiščejo celo Ljubljano v tem območju. Iskali so z ladjami, posebnimi napravami. Vse smo poizkusili. Res ne razumem, ali je bil ta moški kak posebnež, ki je utopil sebe in Urško. Po podatkih nekaterih muzikantov smo izvedeli, da je imel moški velik cilin-der, suknjič, hlače in kravato. Ves je bil uglajen in urejen. Poklicali smo par prič, ki so vse videle. Gospod zraven njune mize, ime mu je Tomaž, nam je povedal, da tega moškega še nikoli ni videl in da se mu je zdel sumljiv. Slišal pa je, kako sta se pogo-varjala o neki Turčiji in da bosta plesala do izliva Donave v Savo. Vedela sem, da to ni logično, daj se Sava izlije v Donavo. Raz-mišljala sem, kaj naj ga še vprašam. spom-nila sem se na neko nevihto, o kateri vsi go-vorijo. Vprašala sem ga o tem. Povedal mi je, da se je kar naenkrat pojavila nevihta, ko je gospod s cilindrom nekaj zaklical. Zahva-lila sem se mu in odšla. Šla sem na obisk k Urškinim staršem. Pozvonila sem in noben ni odprl. Luč je bila prižgana. Pozvonila sem še enkrat in končno sem slišala, da ne-kdo hodi po stopnicah. Odprla je mama in me vprašala, kaj se dogaja.

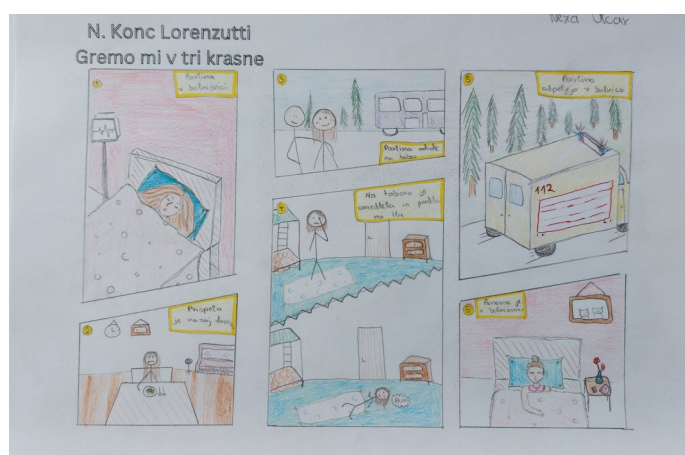
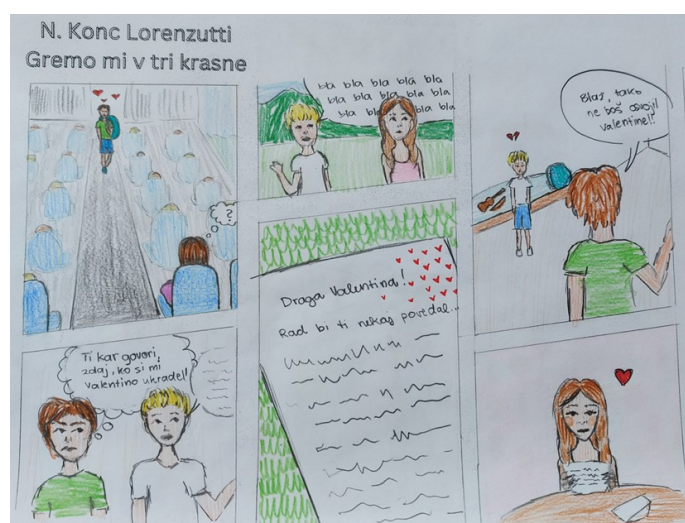
Ugotovila sem, da starša sploh ne vesta! Povedala sem jima in bila sta zgrožena. Nista mogla zadrževati solz. Vedela sem, da jima je težko, vendar sem morala izvedeti par podatkov. Vprašala sem ju, če sta poznala moškega, s katerim je Urša plesala. Nista ga poznala, sploh ga nikoli nista videla. Ne vem, kako, da ga nihče ne pozna. Vse policiste sem vprašala in noben ga ne pozna. Res čudno. Staršem sem se zahvalila in odšla na policijsko postajo. V računalniku sem vse preverila in ni ga bilo nikjer. Čeprav nisem vedela ne imena ne priimka, sem gledala po slikah. Šef je videl, kako sem zagnana in mi je predal ta primer. Vedela sem, da ga zdaj res moram rešiti. Spet sem šla pogledat kraj zločina in tam me je že čakala druga priča, ki sem jo poklicala. Nila je Urškina najboljša prijateljica. Videti je bila obupno. Pristopila sem in jo skušala pomiriti. Toda ni se pomirila, objela me je in še bolj zajokala. Povedala sem ji, da je tudi meni težko, vendar moramo ostati mirni. Malo sem počakala in res se je pomirila. Začela sem jo spraševati, kdo je ta moški in zakaj sta plesala. Povedala mi je, da ji je Urška rekla, da ji je res všeč. Z njim se je nekaj pogovarjala. V bistvu spet nič novega za primer. Spraševala sem še veliko prič. Nič nisem izvedela.

Minil je en mesec in še kar ne vem, kaj se je zgodilo. Očitno so nekateri primeri res nerešljivi.

Ana Erjavec, 8. b

Edvina Abdić, Jonas Klarič 9. a

PESMI

MOJ KRAJ

O, Koroška Bela!

Majhna in vesela
je moja Koroška Bela.
Na prvi pogled se zdi tako majhna,
a ponuja več,
kot mislite si.

Vsi se poznamo in se radi bahamo.
Sosed se sosеду hvali
o lepem vrtu, pokošeni travi.

Imamo vse, kar rabiš in si želiš;
restavracije mogoče ne,
a kaj boljše je
od domače kuhinje.

Nazadnje še posebnost,
ki nas veseli:
v naši mali vasi
nikoli dolgčas ni.

Bar, igrišče, cerkev, al' pa »dam«,
sploh ni več važno, kam,
povsod lahko preživiš
popoln dan.
(Lea Šporn, 9. a)

O, Liskovac

O, Liskovac, moja vas,
srce me boli,
duša trpi,
nate mislim ves čas.

Prijatelji moji tam so ostali,
prvi koraki in prve besede,
svojih spominov nikomur ne dam.

Samo še hiša stara
tam sama stoji,
čaka in čaka,
ampak nikogar več ni.
(Edvina Abdić, 9. a)

PESMI

PESMI SEDMOŠOLCEV

SOLATA

Solata - zelena, sočna in hrustljava,
le, če res je prava.
Včasih solate so drugačne,
na primer, ko na vrtu gosenice so lačne.

Rad jem solato z malo olja in kisa,
rad jem solato, o tem ne potrebujem celega
spisa.

Zraven solate prileže se korenje,
solata je prav lepo vrtno zelenje.

Solata je lepša kot kup blata
v katerem se namaka,
če dež v zemljo se pretaka.
Da ni zavistna, ve, ne le vseved,
s tem zaključujem to poved.

(Lenart Pekolj, 7.a)

NEZNANO LEPO DEKLE

Na morju je bil sončen dan.
Prišla je nenadoma in tako lepa,
najraje bi pogledal stran,
a ljubezen je vedno slepa.
Ljubezen je slepa, ljubezen je slepa.

Hladila sva se s sladoledom,
Občudoval sem njene modre oči,
primerjal sem jo s sladkim medom,
Obsijana je bila od luči.
Ljubezen je slepa, ljubezen je slepa.

Strmel sem v njene oči,
Zardel sem, ko je to opazila.
Njeni svetli lasje so pele: „Luči!“
Upal sem, da se bo tega veselila.
Ljubezen je slepa, ljubezen je slepa.

(Dani Fajkovič, 7. a)

PESMI

PESMI SEDMOŠOLCEV

Ljubljeno

Ljubljena ti je lahko družina,
ljubljeni so ti lahko prijatelji,
ljubljeni so ti lahko prazniki,
ljubljen ti je lahko še sam svet,
ali pa samo ena ... ena tista sama oseba.

Včasih se skregaš,
včasih se zbegaš,
A ko drsaš po ledu,
se v čudovito ptico spremeniš in poletiš.
Zaljubljenost doma pustiš.

Popraviš napake,
popraviš obnašanje
in na koncu dneva vse se popravi,
če veš da ljubljeni je pravi.

In zdaj tudi če se skregaš,
tudi če se zbegaš,
Točno veš, kaj je prav in kaj narobe
in si zaljubljen, kot bi hodil med oblaki.
Tam so pravi vsi koraki.
(Hana Operčkal, 7. a)

Ljubezen

Ljubezen je tisti občutek ,
ki se vsem enkrat v življenju zgodi.
Ko gledaš v dekle
in si misliš: „Kako bi bilo, če to dekle bi
moje bilo?“.

Ljubezen je tisti občutek,
ko srce ti razbija.
Ne počasi in ne hitro
temveč zaljubljeno in romantično.

Ljubezen je tisti občutek, ko si osebe vesel,
kot srečen pes,
ki dobi svežo veliko kost.

Ampak!
Ko ljubezni ni več,
ta oseba sama žalostno tava.

(Maks Košir 7. a)

PESMI

SPOMIN IN OPOMIN

Besedilo je nastalo ob literarnem natečaju ob 80-letnici konca druge svetovne vojne z naslovom »Zmaga nad nacizmom in fašizmom kot vir navdiha za sedanost in prihodnost«; organizator je Občina Jesenice, pobudo je dala Zveza združenj borcev NOB.

V naših krajih so se borili,
po vsej domovini okupatorja zlomili.

Oh, vi pogumni možje in žene,
brez vas sreče ne bi bilo nobene!

Mnogi padli v boju so za nas,
si zmage želeli med vojno ves čas.

Oh, vi pogumni partizani,
brez vas ne bi bili mi tukaj zbrani!

Nesebičnost ljudi se je takrat pokazala,
marsikoga dobrota žal drago je stala.

Oh, vi nesrečni talci,
Za nas ste junaki, zmagovalci!

Bile so bitke, porazi in zmage,
še danes beremo junaške zgodbe in sage.

Oh, vi borci za našo svobodo,
prihodnji rodovi vas pozabili ne bodo!

Nikoli več krvavih bitk ne dopustimo,
nikoli več – samo spomin še ohranimo.

Oh, vi nesrečni ljudje naše doline,
brez vas ne bi bilo Slovenije, domovine.

Na nas je, da zdaj za mir poskrbimo,
na nas je, da se na napakah učimo!

Mi smo odgovorni za jutrišnji dan,
oh, da le ne bi bil s krvjo zaznamovan!

(Lovro Gričar, 8. a)

LIKOVNA PESEM

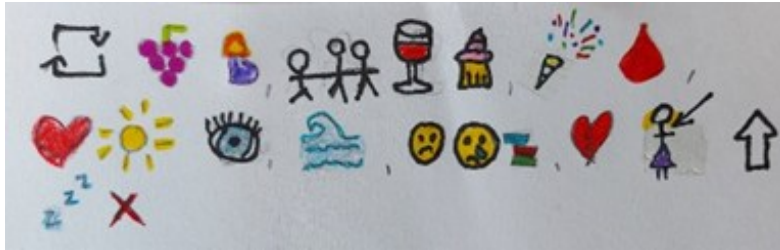
jaz
 SEM
 ZELVA
 SEMO
 HITRA
 AKOTR
 AMPAK
 SEMPREH
 TUDI
 PO
 SE
 AMPAK
 SEMPREH
 TUDI
 PO

[illegible]

ZDRAVLJICA

SKUPINA KAVČIČ, 9. a, b - četrte in osme kitice nismo ilustrirali, ker so delali v parih

1. kitica:

2. kitica:

3. kitica:

5. kitica

6. kitica

7. kitica

MALI PRINC SE VRNE

Mali princ se ni rad vračal. Mogoče zato, ker ni nikoli nikamor šel, ali pa je bil pač mnenja, da ko nek kraj zapustiš, se nanj preprosto ni vredno vračati.

Ampak zdaj je bilo vse drugače. Zdaj je imel prav posebno vrtnico in zdaj je imel razlog.

Ko je Malega princa pičila kača, je umrl, prav ste ugibali. Ampak vrnil se je na svoj planet. Tam namreč ni potreboval telesa.

Mali princ je nazaj na svoj planet prišel točno tja, od koder je odšel. Od daleč je že videl, da se je dosti spremenilo. »Pa saj spremembe so dobre, kajne?« si je govoril, ko je hodil po svojem planetu.

Najprej je poskrbel za backa. Spustil ga je iz škatlice in ga privezal. Potem je ometel vulkane, saj se je iz njih že pošteno kadilo, in še tisti tretji vulkan je nekam sumljivo pihal oblačke in pokašljeval. Nato je še populil plevel. Ta se je že zelo razrasel in kruhovec je že poganjal veje! Kdo ve, kaj bi se pripetilo planetu, če Malega princa še eno leto ne bi bilo. No, pa saj si verjetno znate predstavljati.

Mali princ je hodil gor in dol po planetu, da bi našel vrtnico in čez čas jo je končno odkril nekje v najbolj temnem kotu, kot ga tak planet pač premore. Bila je bleda, posušena in premražena. Njen zaslon je kmalu po prinčevem odhodu odpihnilo kdo ve kam in od takrat jo zebe do kosti. Ko jo je Mali princ zagledal, je tudi on prebledel. Lahko bi rekli, da ga je zanimalo, kaj se je zgodilo, ampak ga v resnici ni. Pomembno se mu je zdelo le, da za vrtnico poskrbi najboljše kot le lahko in da se ji oddolži za čas, ko ga ni bilo. Želel si je, da bi mu vrtnica oprostila. Čez nekaj časa se sploh ni več spomnil, kaj je storil narobe, vedel je le, da je vrtnici do konca življenja dolžan za to ali ono.

Dnevi so minevali, a vrtnica je bila še zmeraj šibka. Bolehala je že leto dni, pa se nič ni spremenilo. Mali princ je poizkusil vse, vendar mu je samemu na planetu kmalu zmanjkalo idej. Vse je poizkusil še enkrat in še enkrat, a nič ni pomagalo. Grozno je, ko ljubiš vrtnico, kot je bila ona, pa lahko le gledaš, kako počasi umira. Grozno je, ko ljubiš vrtnico in ona ljubi tebe, pa to ni dovolj.

Mali princ je bolehal skupaj z vrtnico. Jokal je z njo in umiral je z njo. Ko nas zapusti nekdo, ki ga ljubimo, umre tudi košček nas. Skupaj z njimi se od našega srca odlomi kos in potone v temo. In tega kosa, prav tako kot vrtnice, nikoli ni nazaj. In potem po svetu hodiš na videz cel, znotraj v sebi pa nosiš bolečino, ki je ni mogoče videti.

Ko se je Mali princ nekega jutra zbudil, je imel slab občutek. Kot da bi zvezde tisto jutro sijale malce temneje, malce otožneje. V strahu je stekel k vrtnici, a je ni bilo več tam. Samo njeno telo je ležalo tam, prazno. Videti je bila kot stara zapuščena drevesna skorja. Mali princ je vedel, da to ni nič žalostnega, stara drevesna skorja. Pa vendar ...

Tisti večer je bil za Malega princa prav poseben. Veste, kadar je človek zelo žalosten, rad gleda sončne zahode ... In tisti dan je Mali princ videl štiriinštirideset sončnih zahodov. Samo stol je premaknil nekaj korakov nazaj ...

Julia Slak, 9. a

Na koncu knjige Mali princ se deček vrne na svoj planet, ker ljubi vrtnico, vendar avtor ne omeni, kaj se dogaja po njegovi vrnitvi, zato pišem ta domišljijiški spis.

Po enem letu se princ končno vrne na svoj planet. Vidi ga zaraščenega s kruhovci. Zastane mu dih. Hodi po planetu in zaskrbljeno išče vrtnico. Naleti na vulkane, rože pa nikjer. Potem ko je že skoraj obupal in je mislil, da je pretaknil že vsak kot planeta, takrat jo zagleda. Bila je šibka in žalostna, vendar ko je zagledala Malega princa, si ni mogla pomagati in je zajokala. Mali princ je stekel k njej in ji rekel: »Vrtnica, kako si? Pogrešal sem te!« Nekaj sekund je molčala, nato pa odgovorila: »Prepozen si, drug deček me je udomačil.« »Nikogar ne vidim!« je odvrnil Mali princ. Vrtnica ga je pogledala s solznimi očmi ter rekla: »Nestrpno sem te čakala dan za dnem, vendar tebe nikjer. Umirala sem, sama in zapuščena. Nato pa se je nekega dne na mojem planetu pojavil popotnik, ki me je rešil in čez čas udomačil.

Planet je zaraščen, ker je moj deček zaposlen s svojim planetom, vendar vsaj poizkuša in pomaga, kolikor lahko. Do njega čutim ljubezen, ki jo ti čutiš do mene, vendar si jo opazil prepozno. Zdaj sem njegova vrtnica in ne tvoja!« Malemu princu so se orosile oči in ni vedel, kaj naj reče. Bil je preveč osupel, da bi karkoli rekel. Le strmel je v vrtnico, ki je nikoli ne bo mogel udomačiti. Brez besed je zapustil planet, ki je bil nekoč njegov. Ni vedel, kam iti, zato je obiskal starega prijatelja. Pijanec ga je na daleč prepoznal. Ponudil mu je pijačo in Mali princ jo je sprejel iz žalosti in obupa. Naslednji dan se je zbudil zraven pijanca ves mačkast. Takrat je ugotovil, da je zdaj tudi on odrasel in ni več isti otrok, kot je bil nekoč.

V tej različici spisa Mali princ ugotovi, da postaja odrasel, česar se je vedno bal.

Eva Sterle, 9. a

SREČANJE Z MALIM PRINCEM

Dosti imam že vsega! Zakaj? Zakaj me nihče ne razume? Počutim se, kot da sem vsem le v napoto. Karkoli storim, je narobe. Nikomur nič ni prav. Enkrat sem preveč otročja, drugič pa se obnašam preveč odraslo za svoj leta. Pobegnila sem.

Čakala sem, da se znoči. Sploh nisem razmišljala, kaj počnem, le vzela sem jakno, počasi odprla vrata in hodila kdo ve kam. Nisem vedela, kam, saj bi me lahko povsod našli. Hodila sem sama po mračnih ulicah in v hladni noči. Ne da bi se zavedala, sem se kar naenkrat znašla v nekem gozdu. Nikjer v bližini ni bilo več videti kakršnekoli ceste ali pa luči. Le drevesa. Odločila sem se, da je najbolje, da останem tu in počakam, da se zdani. Zagledala sem večji kamen in se napotila proti njemu, da bi se usedla nanj, vendar me je na poti premotila veverica in me prestrašila. Spotaknila sem se ob debelo drevesno korenino in si poškodovala gleženj. Tako zelo je bolelo! Nisem se mogla več premakniti.

Začela sem klicati na pomoč, vendar zaman, saj so me v gozdu lahko slišala le drevesa in živali. Začelo se je daniti. Še vedno sem sedela ob drevesu in občasno zavpila na pomoč v upanju, da se morda kdo vendarle prikaže. Seveda ni bilo nikogar. Tako so minevali dnevi, jaz pa sem že vsa nemočna, lačna in v bolečinah še vedno sedela v gozdu. Zdaj je moje upanje že izginilo. Sprijaznila sem se s svojo usodo, da se bo moj konec zgodil kar tukaj pod drevesom. Oči so se mi začele zapirati. Ravno ko bi odpotovala daleč stran, pa sem zaslišala nežen glas. Odprla sem oči in poleg sebe zagledala majhnega dečka. Njegov nežen glas me je spraševal, ali sem v redu. Z zadnjimi močmi sem mu skušala razložiti, kaj se mi je zgodilo. Deček je sedel ob meni in me z navdušenjem poslušal. Veliko stvari mi je svetoval. Kdo bi rekel, da tako majhen in preprost deček ve in razume toliko o življenju, o svetu.

Pogovor mi je razkril veliko stvari, ki jih do sedaj nisem videla. Razbistril mi je misli in natanko sem vedela, kaj bom storila, ko se vrnem nazaj domov.

Če se sploh vrnem. Začelo me je mraziti. Kar tresla sem se od mraza. Moje veke so zopet postale pretežke, da bi stale pokonci.

Zadnje besede, ki sem jih slišala, so bile: »Ne skrbi, peljal te bom na svoj planet in poskrbel zate.« In tako je prišel moj konec.

Lara Atanasova, 9. a

PRIMOŽ TRUBAR

Sprehajala sem se skozi staro Ljubljano, ko se nenadoma pojavijo dimenzijska vrata in iz njih stopi mož v renesančnih oblačilih.

Videti je, kot da je naravnost iz 16. stoletja. Bil je Primož Trubar, pionir slovenskega jezika in protestantski duhovnik. Na to nenavadno toplo jesenko popoldne sem se spraševala, kaj se skriva za tistim starim kamnitim mostom, ko sem zagledala njega. Oblečen je bil v težak, temen plašč, pod njim pa se je svetila svetla srajca. V roki je držal zvezek, ki je bil očitno star več kot pol tisočletja. Pogledal me je s prodornimi očmi, ki so odsevale modrost in odločnost. Ob tem sem začutila navdušenje in radovednost, saj kako pogosto pa imaš priložnost srečati zgodovinsko osebnost. Obenem sem začutila spoštovanje in rahlo zanimanje, saj sem vedela, da stojim pred človekom, ki je premikal meje svojega časa. Pristopila sem in ga povprašala o tem, kako je prišel sem in kako se mu tu zdi.

Njegov glas je bil globok in pomirjajoč, a hkrati tudi odločen. Povedal mi je, da je na ulici pri svojem prijatelju zagledal portal do druge dimenzije in da je vstopil, saj ga je zanimalo, kaj je na drugi strani. Povedal mi je tudi, da mu je tu všeč. Spraševala sem ga tudi o njegovem delu. Z nasmehom mi je razlagal o svojih prizadevanjih za razvoj slovenskega jezika, o tem, kako je pisal prvo slovensko knjigo in kako je pisal, da bi njegovi sonarodnjaki lahko brali v svojem jeziku. Prisluhnila sem mu z odprtimi usti, saj je bil njegov duh še vedno tako živ in navdihujoč.

Primož Trubar bi se najbolj pohvalil s svojim delom Katekizem, ker je to prva slovenska knjiga.

Trubar bi bil presenečen nad današnjo rabo slovenščine, saj bi bil užaljen, ker je on za slovenski jezik skoraj umrl.

Taša Žerovnik, 9. b

SREČANJE NA PLESU

Dvorana v hiši Capuletov. Plesalci v razkošnih oblačilih in maskah. Glasba igra, utrip sveč se lesketa. Romeo se skriva za črno masko, opazuje dogajanje. Skozi množico zagleda Julijo in tudi ona nosi masko. Njuna pogleda se srečata in Romeo pristopi.

Romeo: Kdo je ta čudovita dama, k is svojo svetlobo zasenči vse zvezde na nebu? Kakor sonce iz teme vzhaja.

Julija (*se nasmehne*): Gospod, preveč hitite z besedami. Jaz sem bolj preprosta. Vidite me bolj svetlo, kot sem v resnici.

Romeo (*spoštljivo, pogumno nadaljuje*): Resnica je samo tam, tistega, ki vidi in moje srce mi pravi, da še nikoli nisem videl take lepote. Bi mi dali roko in zaplesali z menoj?

Julija (*nasmejana, očarana*): Gospod, ljubezen je igra, igra usode. Čigava maska pa skriva vaše ime?

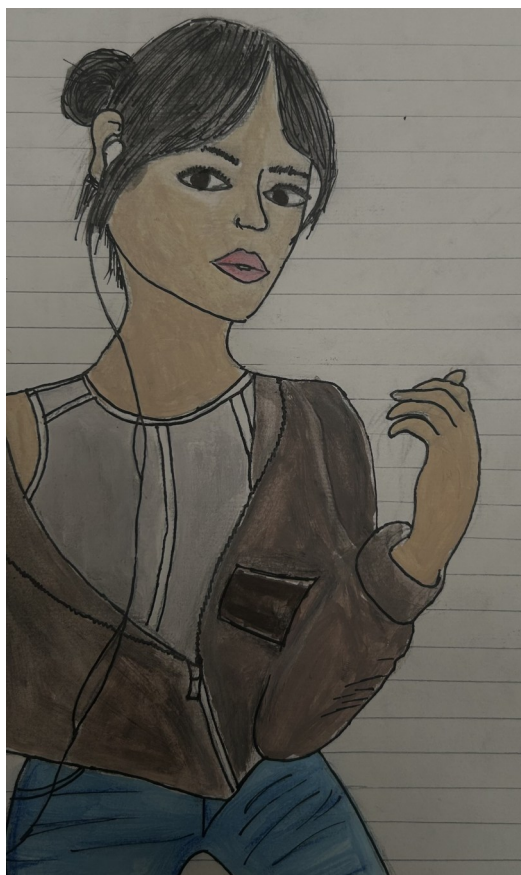
Romeo (*jo pogleda v oči*): Kaj je ime? In pa vendarle ljubezen ni igranje z usodo, če je na prvi pogled. Če se me bojite, vam prisežem, da za masko ni drugega kot srce, ki hrepeni po vas.

Julija (*zaljubljena, a previdna*): Srce hrepeni, a se ne vdam kar tako hitro. Ali res ne bi smeli vedeti, kdo smo, saj je svet preveč razdeljen?

Romeo: Najini srci presegata svetove in stene. Če me zavračate zaradi mojega imena, vam ga bom odvrnel. Povejte mi, le vaše ime naj ostane v meni, kajti vse drugo je nič.

Julija (*za trenutek tiho, nato nežno poda roko*): Morda usoda le dovoli ta ples.

Liam Bektašević, 9. b

AKROSTIHI

Ali bi mogoče nehal rasti,
Lej, saj že sam znaš jesti,
Eno leto bo okoli,
Kamor koli,
Saj boš že kmalu v šolo šel.
Ampak vedno boš moj malček ostal,
Nikoli ne pozabi,
Da se nič ne skriva v omaki.
Eno stvar sem pozabila,
Rada te imam kot ti krokodila.
(Lili Lazarević, 9. a)

Mati moj draga, luč mojega življenja,
Ali rešitev mojega mišljenja.
Morda se motim, morda pa ne, skrbnost
In ljubeznivost tvoja najboljša je.
Cvet rožice kot ti je dišeč
In lep, kar oslepi me.
(Neža Ulčar 9. a)

Sunkovito bije mi, ko vidim te.
Razume me zapusti ob pogledu nate.
Celoten svet vrti se okoli tebe,
Enostavno krivim sama sebe.
(Lara Atanasova, 9. a)

Kam pa greš,
Ali si že za v svet?
Ti zame si še vedno majhna,
Ampak glej, že v šolo greš.
Rada bi ti povedala
In zatežila,
Naj previdna zunaj bodi,
Ampak veselje na te ne skrbi.
(Lili Lazarević, 9. a)

NADALJEVANJE ODLOMKA DESETEGA BRATA

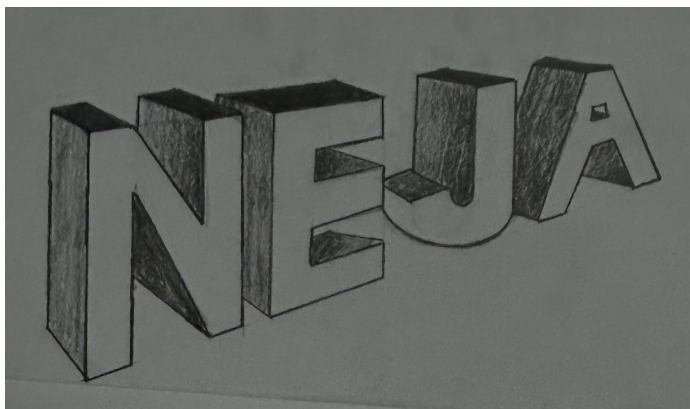
Dogodek je Lovreta zelo vznemiril, zato se je takoj lotil dela. Naslednje dni se z Manico nista pogovarjala ali se kje dobila, ker je Benjamin strogo nadzoroval Lovreta. Tisti listek, ki ga je takrat v paniki potlačil v žep, mu je med vrtnimi opravili padel iz žepa. Benjamin, ki ga je skozi okno opazoval, je to videl in se takoj napotil ponj. Ko sta z ženo prebrala listek, je na njem pisalo: »Preljubi! Varuj se. Oče in mati nekaj sumijo. Pazijo nate in name. Ne išči me in ne govori z menoj veliko. Vsako svoje obnašanje premisli prej. Ne skrbi pa nič, vse se bo s časom odbor izteklo. Še malo let!« Takoj sta razbrala skrivnost mladih. Gospodar je bil ob tem spoznanju jezen, zato je dal Lovreta izgnati iz dežele. Ko je Manica to ugotovila, je v solzah stekla v sobo in je tistega dne ni bilo več na spregled. Zjutraj pa sta starša ugotovila, da je njuna hči zbežala s Slemenice. Gospodar je po deželi takoj poslal vojske, da Manico pripeljejo nazaj.

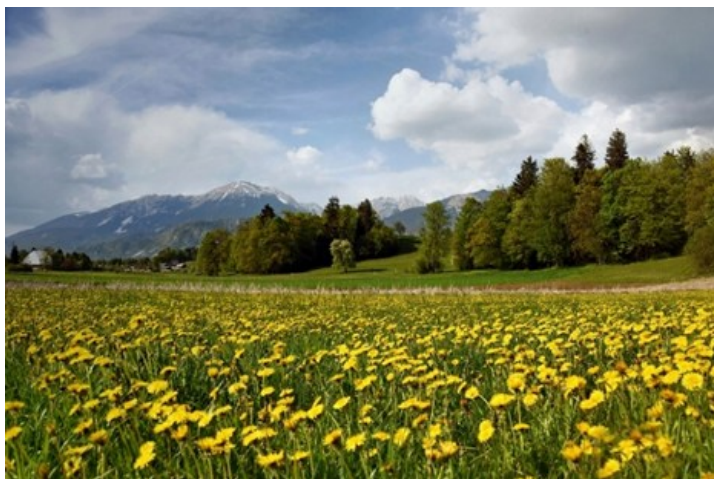

Manica je dohitela Lovreta. Napotila sta k njegovi babici, ki je živela v gorski koči tik ob kraju dežele. Tam sta bivala tri leta, ko je babica močno zbolela in čez nekaj časa umrla. Brez nje sta mlada tam živela še nekaj časa, potem pa jima je začelo primanjkovati hrane in toplih oblačil. Sklenila sta, da se bosta vrnila v grad na Slemenice, če ju bodo sprejeli.

Ko sta prestopila prag, jima je mama s solzami v očeh stekla v objem. Objela je tudi Lovreta. Oče se je Lovretu zahvalil, ker je njuno hčer živo in zdravo pripeljal domov. Kmalu sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

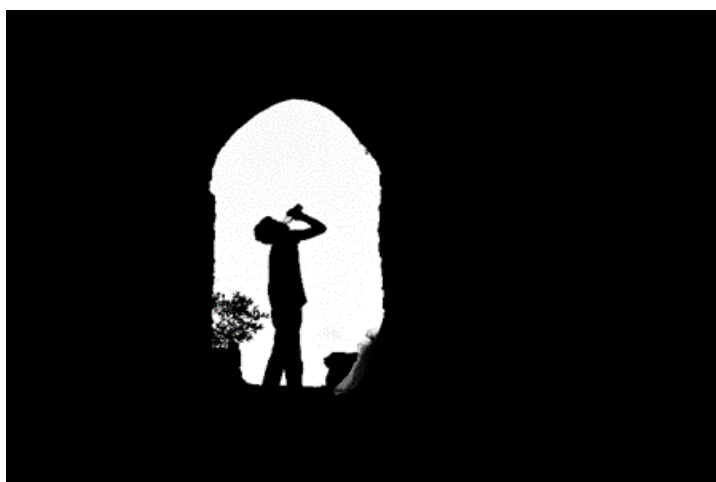
Neja Berguš, 9.b

**Slika 2 Landscape Lea Šporn, 9. a
(mentor Aleksander Novak)**

**Slika 4 Žeja Lea Šporn, 9. a
(mentor Aleksander Novak)**

**Slika 3 UFO Lea Šporn, 9. a
(mentor Aleksander Novak)**

**Slika 5 ZF Lea Šporn, 9. a
(mentor Aleksander Novak)**

IZBRANI LIKOVNI IZDELKI UČENCEV

TUJEJEZIČNA PRILOGA

My future invention is very smart glasses for vision.

The glasses look like normal glasses. But there is a button on the side. When you press it, a screen appears in front of you. Only people who wear the glasses can see the screen.

The glasses give access to the virtual world. Users can watch movies and series. They can also use social networks and search for information.

The glasses allow sending messages and making calls anywhere in the world. They can also help students cheat on tests.

The glasses have a personal virtual robot. The robot reminds users about important things to do.

The glasses connect easily to all digital devices in a house or apartment. They also make using household appliances easy and fast.

Edvina Abdić, 9. a

MY FUTURE INVENTION

My invention is called "The Sweater for Every Day." It is made of silk and special technology. This sweater is perfect for all seasons because it can adjust to the weather. When it is cold outside, it will keep you warm. When it is hot, it will help you stay cool. On rainy days, the sweater will change and open like an umbrella over your head. It can also change color depending on your mood.

The sweater has built-in technology that charges when you walk. You can customize it however you like. In summer, it can turn into a T-shirt, and in winter, it can become a jacket. You can control all these features using an app on your mobile phone. This sweater is a perfect solution for any weather!

Leonid Cvetanov, 9. a

HOROSCOPE 2025

Aries (March 21 - April 19)

- ♥ **Love:** You will meet someone interesting soon.
- 💰 **Money:** You will find a new way to save money.
- 📖 **School:** You will do well on a test.
- ✨ **Extra:** A fun surprise will make you happy.

Taurus (April 20 - May 20)

- ♥ **Love:** Your relationship will become stronger.
- 💰 **Money:** You will spend money on something special.
- 📖 **School:** You will understand a difficult lesson.
- ✨ **Extra:** A friend will give you good advice.

Gemini (May 21 - June 20)

- ♥ **Love:** You will have an exciting conversation with someone new.
- 💰 **Money:** You will get an unexpected gift.
- 📖 **School:** You will enjoy learning something new.
- ✨ **Extra:** A fun opportunity will come your way.

Cancer (June 21 - July 22)

- ♥ **Love:** Someone will show you how much they care.
- 💰 **Money:** You will be lucky with money soon.
- 📖 **School:** You will impress your teacher.
- ✨ **Extra:** A small change will make a big difference.

Leo (July 23 - August 22)

- ♥ **Love:** You will feel confident in your love life.
- 💰 **Money:** You will find a great deal when shopping.
- 📖 **School:** You will finish your homework faster than usual.
- ✨ **Extra:** A new hobby will bring you joy.

Virgo (August 23 - September 22)

- ♥ **Love:** You will have a romantic moment this week.
- 💰 **Money:** You will find a smart way to save money.
- 📖 **School:** You will get a good grade on an assignment.
- ✨ **Extra:** A small act of kindness will make your day.

Libra (September 23 - October 22)

- ♥ **Love:** You will receive a sweet message.
- 💰 **Money:** You will make a good financial decision.
- 📖 **School:** You will enjoy working on a group project.
- ✨ **Extra:** A special memory will make you smile.

Scorpio (October 23 - November 21)

- ♥ **Love:** You will feel closer to someone important.
- 💰 **Money:** You will finally buy something you wanted.
- 📖 **School:** You will learn something useful for the future.
- ✨ **Extra:** A secret will be revealed to you.

Sagittarius (November 22 - December 21)

- ♥ **Love:** You will have fun flirting with someone.
- 💰 **Money:** You will find a creative way to earn money.
- 📖 **School:** You will ask a great question in class.
- ✨ **Extra:** A trip will bring you new experiences.

Capricorn (December 22 - January 19)

- ♥ **Love:** You will realize what you truly want in love.
- 💰 **Money:** You will manage your budget well.
- 📖 **School:** You will finish an important task on time.
- ✨ **Extra:** Hard work will bring you success.

Aquarius (January 20 - February 18)

- ♥ **Love:** A new friendship will turn into something more.
- 💰 **Money:** You will receive money from an unexpected place.
- 📖 **School:** You will enjoy a fun lesson.
- ✨ **Extra:** Your creativity will inspire others.

Pisces (February 19 - March 20)

- ♥ **Love:** You will feel loved and appreciated.
- 💰 **Money:** You will finally save enough for something nice.
- 📖 **School:** You will help a classmate with their work.
- ✨ **Extra:** A dream will give you a great idea.

Created by Edvina, Anid, Leonid, Jonas, Ožbolt, Matic, Lea, Lana, Benjamin, Žiga, Mija, Ines, Marcel and Mark

A DESERTED HOUSE AT THE END OF THE STREET

Ever since I was a little kid, there has been an old abandoned house at the end of the street. It looks scary and mysterious, and no one knows its story.

The house is a small wooden cottage. It has been empty for many years. It looks old, dirty, and covered in graffiti. When I walk past it, I always feel nervous. Some people say the house is haunted.

There are many stories about the house. Some people believe that a family lived there, but they were killed. They had no relatives, so the house stayed empty. I think this story might be true.

Strange things happen in the house. Some kids went inside and found weapons and other strange objects. Later, some teenagers heard loud screams from the basement. They called the police, but the police found nothing.

People wanted to turn the house into a library or a club, but they got scary messages telling them to stop. I think the house could be useful for the town.

For now, the house will stay the same. Maybe one day, people will fix it, but until then, it will remain a mystery.

Eva Sterle, 9. a

MARVELS AND ODDITIES AROUND US

(A literary essay based on the book *Love from A to Z* by S. K. Ali)

Who knows what would have happened if Adam and Zayneb hadn't both come across *The Wonders of Creation and the Oddities of Existence* manuscript? It was something that connected them—Adam found it at the airport before they had even properly met, while Zayneb had not known about it all along. The manuscript was also important for the readers, who waited for the moment when Zayneb would find out about it.

The manuscript is the reason they both got through hard times. The marvels helped them notice all the little good things, to not feel too depressed, or, in Zayneb's case, angry. And the oddities helped them see and accept the bad things, which is completely okay. The diary they kept helped Adam accept his mom's death and helped Zayneb calm down and bear through the xenophobia in the U.S. Even though oddities are normally bad things, they are not always so. An oddity is something you find bad, annoying, or a person that makes you upset, but that doesn't mean that particular thing or person is truly bad—it's just how you see them at the time. Adam once wrote an oddity about Zayneb. But was she bad?

I believe it is important that Adam thought about that. It is wrong to think that something or somebody is perfect. And the sooner you accept that, the easier it will be. That is when Adam realized that Zayneb was not perfect and that this was an important part of their relationship. It happens a lot that when somebody sees the not-so-good side of a person, they get scared or angry and leave them. But Adam stayed. That is when the readers, as well as Adam himself, realized that he really did care for Zayneb. He accepted her just as she was.

My life can sometimes seem bad and always busy or extremely good. I sometimes feel like I don't even have time for everything. But once again, I see all the good things, and I am grateful I even get to be busy.

Julia Slak, 9. a

Sixth graders described their imaginary self. Let's find out who they've turned into!

Hello! I'm Hanna Lindsley. I am 12 years old. I live in Ottawa, Canada. I'm Canadian. I live in a house, my address is Paper Street 19. I am lucky, kind and smart. I am 154 cm tall and I weigh 38 kg. I've got green eyes and long brown hair. My favourite thing is boba tea, strawberry taste. And my favourite animal is a cat. It's small, young, furry and fluffy. I'm an only child. I've got 2 grandparents, 4 aunts, 1 uncle and 9 cousins. I love nature, I am popular at school. I also love animals and cooking. My favourite sports are skiing, gymnastics and ballet.

Lana Kalan, 6.a

I'm Winona Ryder. I am twenty-five years old. I live in New York, in a terraced house. I'm American. I have got long black hair, green eyes. I'm average weight and I'm tall. I've got a mother, a father, one brother and sister, an aunt, one uncle and two cousins. My favourite thing is a horse named Blacky. It has long black hair and a black tail. My favourite sport is horseback riding. I am friendly, nice and funny. I acted in a movie Beetlejuice.

Miša Crnović, 6.a

Hi! My name is Charlotte Kramer. I'm 18 years old. I live in a town. My address is 21 Sunny Street. I live in the USA. I am American. I am tall. I have got green eyes and long curly black hair. I am average weight and I have got pink lips. I have got parents and one sister. I also have got grandparents and two uncles. I like to swim. I am funny, smart and loving. My favourite things are plants because they are pretty. My favourite animal is a cat because it is my friend. My favourite sport is iceskating because it is great fun.

Lina Tiganj, 6.a

Charlie Chaplin was known as the king of the comedy. He made a lot of good films which are funny even in the modern times. He is best known for his tramp character. The majority of his films are silent but some are also sound films. The first film that Chaplin acted in was called "Making a Living". His first sound film was "The Great Dictator" published in 1940. Unfortunately he died in Switzerland at the age of 98. During his long life he was a very successful actor. He also received an Oscar and he got knighted by the Queen. He was and still remains known as a legend.

Domen Vovk, 7. b

Walt Disney was a popular guy then. We all know his great animated cartoons. He was American and we all know that Americans made the greatest films in the history of films. He was born in Chicago, Illinois. He was helping his father with work and he loved to draw. Because he loved to draw, he created a lot of popular characters like Mickey Mouse, Donald Duck, Pluton and many more. He had a wife and two children. After his death, they made the Disneyworld and his company goes on without him. All his characters and him live in the hearts of people everywhere.

Nikola Milaković, 7. b

Ninth graders wrote something about the Aztec civilization

The Aztecs lived in Mesoamerica. They had a strong warrior culture. They've built a city on the lake Texcoco named Tenochtitlan. They had a social hierarchy (nobels, commoners, slaves). Slaves could buy their own freedom. The Aztecs had a solar calendar. They invented hot chocolate which had a chilli inside. They were great engineers. They've built aqueducts, moveable bridges and many more. They had a special legend about how they got the sun and the moon. Two gods had to jump in the fire to become the Sun. The first one was scared and didn't jump. And the second one was brave and jumped. Angrily the first one jumped after the second one. So when the two suns rose in the morning they threw a rabbit into the second one. And the second sun then became the moon.

Tjaša H., Nejc V., Uroš V., Theodor M.

The Aztecs were known to be fierce warriors and an advanced civilization who lived between 1200 and 1520. They lived in Mesoamerica in a city on an island. Not only they were great warriors but they were very innovative as well. At the age of fifteen, the children began their training. The Aztecs had a complex social hierarchy. The leaders were the Nobles. Landowners belonged to the second class, and commoners to the third class. Very low on the social scale were the serfs and the slaves. The parents could sell themselves or their children to slavery. The Aztecs had great love for cocoa beans. They invented hot chocolate with chilli. They also had theatres where they most often played stories about gods. When children misbehaved at school they were punished.

Alvin M., Blaž R., Taša Ž., Nika G.

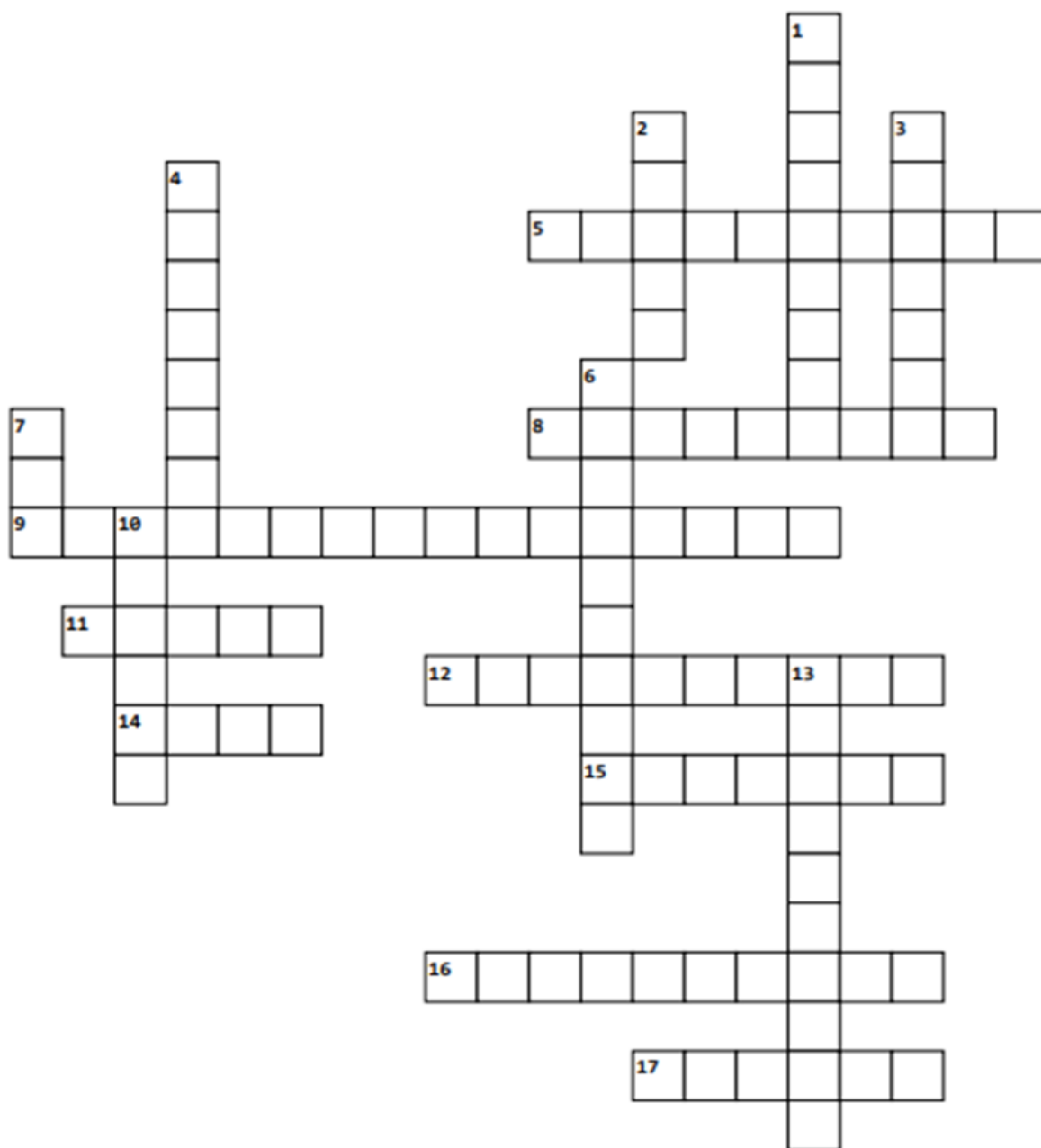

The Aztecs lived in Mesoamerica. They had a strong warrior culture. They built their city where they saw an eagle eating a snake on a cactus. They had some land on the lake. They separated salt and fresh water to grow crops. They built pyramids and wore special clothes. Their social hierarchy was complicated. They were the creators of hot chocolate. They made their own calendar. The Aztecs were eliminated by the Spanish conquistadors.

Nej Z., Davor D., Lana R., Iza P. P.

RAZVEDRILO

KRIŽANKA

Across

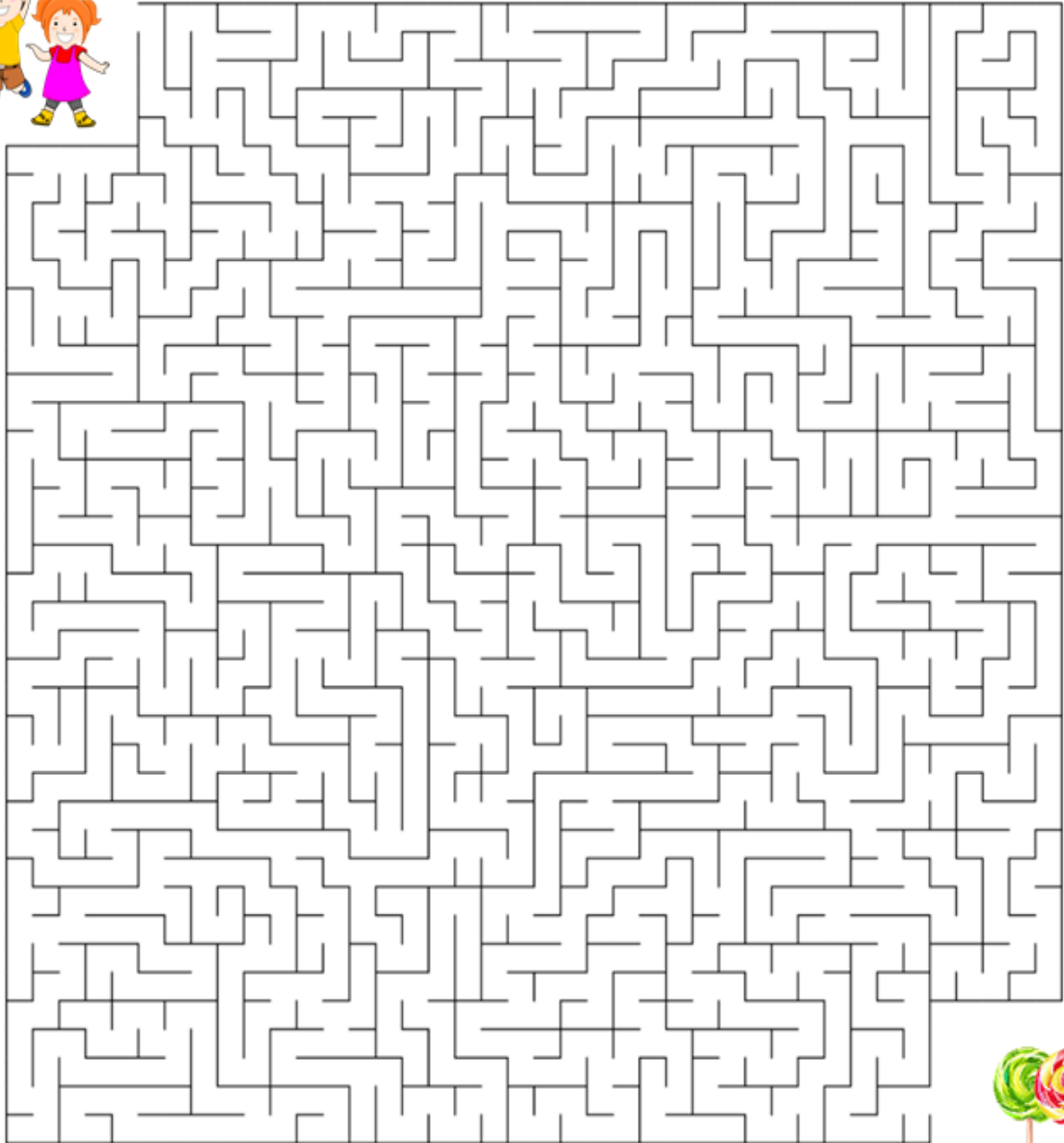
- 5.** praznik 12. marca
- 8.** kdor npr. namesti pipo na umivalnik
- 9.** klub, v katerem igra Luka Dončić
- 11.** slovenski kolesar Pogačar
- 12.** avtor stripov o Zvitorepcu, Trdonji in Lakotniku
- 14.** rudar
- 15.** slikarska tehnika z vodenimi barvami
- 16.** slovensko mesto, evropska prestolnica kulture

Down

- 1.** Kako so razporejene žile na listih enokaličnic?
- 2.** najuspešnejša slovenska družina v smučarskih skokih
- 3.** neomejena ravna črta
- 4.** zmagovalec Eme Klemen
- 6.** Ko na tečaju Sonce sploh ne zaide, imajo ...
- 7.** diatonična lestvica (glasbeno)
- 10.** glasbenik Avsenik
- 13.** slovenski mladinski film ... ključ

LABIRINT

Pomagaj otrokom najti pot do lizik.

OSMEROSMERKA

Poišči spodaj navedene športe.

M C A E J N A H A J Z K H J Y P Q Š B D
N G T E M Z T Q A E H O A Q R O Q O C Y
H N L D Č U Z A J B K D E X T H U D I K
K I E Y G A T N T E R E J J E O D U G A
D L T O M O A F J A E J N E L D Č J C J
S V I E E F B V N V G N A J A N M A N T
K O K X R D X J W U R A J N B I P Y T A
O B A S E N E Q B O P J L A K Š Č D S N
L W Č K A R A T E A E L B L E T V A T J
E O V T S L A D A P E P A O T V S N S E
S E J N A V A L P Y J A S R P O N U M T
A T E M O K O R Z Y N T W Y H O E X U E
R V X F Z W R F V S A O Z C G J B D Č N
J G O L F Š L X U R S P Y O N M O B A I
E K N S D V G Y K E R Y M A D D K I N S
N M N K O Š A R K A D E L A B G R A J J
J K E G L J A N J E T S O O T Z Z T E Z
E L A D E S K A N J E V J A W X N L S W
V A T E R P O L O V K K O N V U C O L R
Š A I O C Č V M S G A O E L N Č F N U I

1. košarka 2. odbojka 3. hokej 4. nogomet 5. plavanje 6. smučanje
7. deskanje 8. drsanje 9. biatlon 10. atletika 11. rokomet 12. vaterpolo
13. karate 14. judo 15. tek 16. rolanje 17. jadranje 18. srfanje 19. kajtanje
20. jahanje 21. kolesarjenje 22. tenis 23. potapljanje 24. kegljanje 25. bowling
26. golf 27. padalstvo 28. veslanje 29. pohodništvo 30. balet 31. sabljanje

OŠ Koroška Bela Jesenice

